

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a JUDr. Faisala Husseiniho ve věci

žalobce: J. W. H.
zastoupený advokátem Mgr. Milanem Chytilém
sídlem Vrchlického sad 6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. JMK 4269/2021, sp. zn. S-JMK 68524/2020/OÚPSŘ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a částečně změnil (upřesnění odkazu na relevantní ustanovení) a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Úřadu městyse Jedovnice (dále „stavební úřad“) ze dne 30. 3.

2020, č. j. MJED 1041/2020, sp. zn. S MJED 1375/2019, kterým podle § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby - oplocení na pozemku parc. č. X, k.ú. B. u K. (dále jen „předmětná stavba“).

2. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neshledal důvodnými odvolací námitky žalobce, neboť způsob, jakým se stavební úřad s námitkami žalobce vznesenými v průběhu stavebního řízení (které byly obsahově totožné s námitkami odvolacími) vypořádal, považoval za dostatečný a jeho závěry za věcně správné. Žalovaný zdůraznil, že obligatorním podkladem pro vydání požadovaného územního rozhodnutí je kladné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, tzn. Agentury. Stejně tak podkladem pro vydání požadovaného rozhodnutí je kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování dle § 96b odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Jako součást spisové dokumentace však bylo doloženo nesouhlasné závazné stanovisko Agentury č. j. SR/0341/JM/2019-2, ze dne 30. 9. 2019, které bylo následně dle § 149 odst. 5 správního řádu (ve znění platném do 31. 12. 2020) závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí MZP/2020/560/1202 ze dne 27. 8. 2020 potvrzeno. Dále pak negativní závazné stanovisko odboru výstavby, oddělení územního plánování a památkové péče Městského úřadu Šlapanice č. j. OV – ČJ/64658-19/MiB, ze dne 5. 2. 2020, které bylo nicméně oddělením územního plánování KrÚ pod č. j. JMK 153423/2020 ze dne 30. 10. 2020 zrušeno. Vzhledem k tomu, že jako podklad pro vydání rozhodnutí bylo doloženo negativní (nesouhlasné) závazné stanovisko Agentury č. j. SR/0341/JM/2019-2, neměl tedy stavební úřad jinou možnost, než podanou žádost
v
intencích
§ 149 odst. 6 správního řádu, ve znění platném do 31. 12. 2020 zamítnout, přičemž žalovaný napravil chybně stavebním úřadem uvedený § 149 odst. 3 správního řádu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v podané žalobě namítá, že předmětné závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí nebylo označeno správnou formou, neboť bylo označeno jako „Sdělení“, ačkoliv mělo být označeno za „závazné stanovisko“, přičemž z odborné literatury vyplývá, že *„případná změna závazného stanoviska by měla mít rovněž formu závazného stanoviska.“*
5. Žalobce má dále za to, že správní orgán nedostál uvedené povinnosti, když řádně nepředestřel věcnou argumentaci Agentury či MŽP, natož aby se zabýval tím, zda je sdělení Ministerstva životního prostředí úplné a přezkoumatelné (dle žalobce není). Žalovaný pouze letmo nastínil obsah sdělení Ministerstva životního prostředí (a to zejména z hlediska postupu ve vztahu k přezkoumání závazného stanoviska Agentury), což žalobce neshledává dostačujícím.
6. Další námitky žalobce směřuje do obsahu závazného stanoviska Agentury, přičemž žalovanému vytýká, že se vůbec nezabýval tím, že Agentura i ministerstvo opakovaně vycházely z toho, že výška lesnického pletiva jakožto stavby je 1,5 metru, ačkoliv ve skutečnosti má od počátku výšku cca 1 metr (pletivo), resp. 1,2 metru (dřevěné kůly), a že jde tedy z tohoto důvodu o stanovisko nepřezkoumatelné. Výchozí předpoklad pro vydání závazného stanoviska byl chybný. Žalobce má rovněž za to, že ministerstvo patrně

záměrně hodnotí oplocení provedené žalobcem jako jakékoliv jiné nadzemí stavby bez dalšího. Dle názoru žalobce je však i při vykladu ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, Plánu péče o CHKO Moravský kras a dalších dokumentů, z nichž bylo vycházeno, jednoznačně posuzovanou stavbu individualizovat a rozlišovat, zda lze ten který závěr v uvedených dokumentech vztáhnout na budovy, plotové zdi, kompaktní laťkové ploty či jen drátěné oplocenky jako v daném případě. V neposlední řadě žalobce závaznému stanovisku vytýká, že obsahuje některé neodůvodněné závěry, resp. že se ministerstvo nezabývalo námitkou žalobce, že Agentura ve svém stanovisku byla ochotná přistoupit na výstavbu rodinných domů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s ohledem na povahu žalobních námitek toliko setrvává na své argumentaci, vyjádřené již v napadeném rozhodnutí, na jehož příslušné pasáže ve vyjádření odkazuje, stejně jako podrobně rekapituluje průběh odvolacího řízení. Z toho důvodu má za to, že postup žalovaného i stavebního úřadu byl zcela v souladu s příslušnou právní úpravou, a proto jsou žalobní námitky žalobce nedůvodné.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasné námitky žalobce vůči rozhodnutí stavebního úřadu, aprobovaného žalovaným v napadeném rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby - oplocení na pozemku parc. č. X, k. ú. B. u K.
10. Jak správně poukázal žalovaný i stavební úřad, s ohledem na skutečnost, že předmětná lokalita s pozemkem p. č. X, k. ú. B. u K. byla vyhláškou Ministerstva životního prostředí č. 84/2019 Sb., o vymezení zón ochrany přírody Chráněné krajinné oblasti Moravský kras, zařazena do III. zóny ochrany a předmětný pozemek p.č. X, k.ú. B. u K. se také dle platné územně plánovací dokumentace Obce B. nachází v III. zóně ochrany Chráněné krajinné oblasti Moravský kras, tato skutečnost má dopady i na řízení o vydání územního rozhodnutí, týkajícího se takového pozemku (zde povolení stavby - oplocení pozemku).
11. Dle § 90 odst. 1 stavebního zákona platí, že „v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky: ... c) zvláštních právních předpisů a **se závaznými stanovisky**, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.“ Dle § 92 odst. 2 stavebního zákona dále platí, že *není-li stavební záměr v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.*“ (pozn. - zvýrazněno krajským soudem).
12. Podle § 78 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění, „agentura na území chráněných krajinných oblastí, nejde-li o vojenské újezdy, vykonává státní správu v ochraně přírody a krajiny v rozsahu působnosti pověřených obecních úřadů, obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů, není-li podle tohoto zákona příslušné Ministerstvo životního prostředí. Agentura dále na území národních přírodních rezervací,

*národních přírodních památek a ochranných pásem těchto zvláště chráněných území, nejde-li o vojenské újezdy nebo o území národních parků a jejich ochranných pásem, vykonává státní správu v ochraně přírody a krajiny v rozsahu působnosti obecních úřadů, pověřených obecních úřadů, obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů, není-li podle tohoto zákona příslušné Ministerstvo životního prostředí.“ Podle § 78 odst. 3 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb. agentura a správy národních parků v obvodu své územní působnosti podle odstavců 1 a 2 vydávají „závazné stanovisko k ohlášení stavby, **vydání územního rozhodnutí, územního souhlasu, stavebního povolení, rozhodnutí o změně užívání stavby, kolaudačního souhlasu, je-li spojen se změnou stavby, povolení k odstranění stavby či k provedení terénních úprav podle stavebního zákona, povolení k nakládání s vodami a k vodním dílům, povolení k některým činnostem či udělení souhlasu podle vodního zákona.“** (pozn. - zvláště krajským soudem).*

13. Obligatorním podkladem pro vydání žalobcem požadovaného územního rozhodnutí tudíž skutečně bylo kladné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, tzn. Agentury ve smyslu § 78 zákona č. 114/1992 Sb., příp. orgánů územního plánování ve smyslu § 90 a § 96b stavebního zákona. Jak již bylo rekapitulováno, z obsahu správního spisu vyplývá, že v nyní projednávané věci žalobce bylo vydáno jednak nesouhlasné závazné stanovisko Agentury č. j. SR/0341/JM/2019-2, ze dne 30. 9. 2019, jednak negativní závazné stanovisko odboru výstavby, oddělení územního plánování a památkové péče Městského úřadu Šlapanice č. j. OV – ČJ/64658-19/MiB, ze dne 5. 2. 2020, a proto stavební úřad žádost žalobce o dodatečné povolení předmětné stavby zamítl dle § 149 odst. 3, resp. odst. 6 správního řádu.
14. Krajský soud v této souvislosti považuje za vhodné zdůraznit, že charakterem závazných stanovisek vydaných dle § 149 správního řádu se judikatura správních soudů zabývala opakovaně. Kupříkladu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, vycházejíce ze skutečnosti, že závazné stanovisko je podkladem pro rozhodnutí ve věci samé a důsledkem případného negativního závazného stanoviska je zamítnutí návrhu, je nutné trvat na tom, aby v závazném stanovisku byly vyjádřeny důvody pro jeho vydání, konstatoval, že „[s] ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).“ Jak totiž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil v rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu „nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“

15. Procesní ochranu účastníkům příslušného správního řízení, v němž je vydáno rozhodnutí, jehož podkladem je závazné stanovisko dle § 149 správního řádu, tak správní řád poskytuje jednak prostřednictvím specifického postupu podle § 149 odst. 6 správního řádu, dle něhož *„nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.“*, tedy nenárokovým přezkumným řízením (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63), jednak prostřednictvím odvolání proti samotnému rozhodnutí správního orgánu, kdy námitka nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska představuje řádnou odvolací námitkou proti rozhodnutí ve věci samé a dotčený správní orgán na jejím základě musí postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu, dle něhož platí, *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.“* Pokud takto správní orgán nepostupuje, zatíží odvolací řízení vadou, jež mohla mít za následek jeho nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 176/2014-31). Obdobnou úpravu specificky pro stavební řízení obsahuje i § 4 odst. 9 stavebního zákona, dle něhož *„nezákonné závazné stanovisko dotčeného orgánu, vydané pro účely řízení podle tohoto zákona, lze zrušit nebo změnit správním orgánem nadřízeným dotčenému orgánu pouze v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Na postup nadřízeného správního orgánu se přiměřeně použijí ustanovení o přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu, včetně lhůt podle § 96, s tím, že lhůta jednoho roku se počítá ode dne vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu.“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 8. 2020, č. j. 29 A 257/2018-84).
16. Relevance uvedených východisek pro nyní projednávanou věc dle krajského soudu spočívá v tom, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu mimo jiné namítal nezákonnost a nesprávnost obou citovaných závazných stanovisek. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalovaný si podle § 149 odst. 5 správního řádu (ve znění platném do 31. 12. 2020) vyžádal dopisem č. j. JMK 77547/2020 ze dne 2. 6. 2020 potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Agentury č. j. SR/0341/JM/2019-2, ze dne 30. 9. 2019, a to Ministerstvem životního prostředí. Dopisem č. j. JMK 77561/2020 ze dne 2. 6. 2020 pak požádal o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska odboru výstavby, oddělení územního plánování a památkové péče Městského úřadu Šlapanice č. j. OV – ČJ/64658-19/MiB, ze dne 5. 2. 2020, Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování. O této skutečnosti žalovaný vyrozuměl žalobce dopisem č. j. JMK 77564/2020 ze dne 5. 6. 2020 s tím, že ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu (ve znění platném do 31. 12. 2020) po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaného ve věci podaného odvolání neběží. Dne 27. 8. 2020 žalovaný obdržel Sdělení Ministerstva životního prostředí č. j. MZP/2020/560/1202 ze dne 27. 8. 2020, kterým bylo závazné stanovisko Agentury potvrzeno. Dne 5. 11. 2020 žalovaný obdržel opatření odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení

územního plánování Krajského úřadu Jihomoravského kraje č. j. JMK 153423/2020 ze dne 30. 10. 2020, kterým bylo závazné stanovisko odboru výstavby, oddělení územního plánování a památkové péče Městského úřadu Šlapanice zrušeno. Rovněž o této skutečnosti a o pokračování odvolacího řízení žalovaný vyrozuměl žalobce dopisem č. j. JMK 155785/2020 ze dne 23. 11. 2020. Zároveň jej v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu (ve znění platném do 31. 12. 2020) informoval o možnosti vyjádřit se ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí, a to ve lhůtě do 5 dnů od doručení tohoto opatření; žalobce této možnosti nevyužil.

17. Krajský soud tak má za to, že žalovaný postupoval procesně správně a zcela v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu pokud za situace, kdy žalobce v odvolání zpochybňoval zákonnost i věcnou správnost zmíněných závazných stanovisek, předložil tyto otázky k meritornímu přezkumu správním orgánům nadřízeným orgánům, které závazná stanoviska vydaly (zde tedy Ministerstvu životního prostředí, resp. krajskému úřadu). Uvedený postup pak vyústil ve vydání citovaných stanovisek Ministerstva životního prostředí, resp. krajského úřadu, přičemž pro nyní projednávanou věc zůstává relevantní (s ohledem na zrušení negativního stanoviska odboru výstavby, oddělení územního plánování a památkové péče Městského úřadu Šlapanice) pouze toliko závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí č. j. MZP/2020/560/1202 ze dne 27. 8. 2020, kterým bylo negativní závazné stanovisko Agentury potvrzeno, jelikož to představuje závazný „negativní“ podklad bránící stavebnímu úřadu vydat souhlas s žalobcem podanou žádostí.
18. Z toho důvodu také žalobcovy námitky výhradně cílí právě na citovaná negativní závazná stanoviska ministerstva, resp. Agentury. Pokud jde o námitku stran nesprávné formy/označení závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí č. j. MZP/2020/560/1202 ze dne 27. 8. 2020, lze sice přisvědčit žalobci, že označení „Sdělení dle ustanovení § 149 odst. 5 správního řádu“ je nesprávné a vadné, stejně jako opakovaně v textu zmiňované „opatření“ není přesné, nicméně krajský soud se neztotožňuje s důsledky, které žalobce tomuto označení přiřazuje. Rozhodující je ovšem materiální povaha vydaného aktu, nikoliv jeho forma. Z výroku i samotného odůvodnění je totiž bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, o jaký procesní postup se jedná a co bylo předmětem přezkumu, tj. závazné stanovisko Agentury, stejně, za jakým účelem je vydáváno. Ze všech uvedených okolností nelze mít pochybnosti o tom, že se jedná o závazné stanovisko nadřízeného správního orgánu vydaného v rámci přezkumu dle (tehdy platného) § 149 odst. 5 správního řádu. Uvedený formální nedostatek proto nemůže nic změnit na tom, že uvedené sdělení Ministerstva životního prostředí je potvrzujícím závazným stanoviskem, které je také řádně odůvodněno a reaguje na veškeré námitky žalobce směřující proti závaznému stanovisku Agentury.
19. V této souvislosti se krajský soud ani neztotožňuje s námitkami žalobce směřujícími do samotného obsahu závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí, resp. Agentury. Jak vyplývá z judikatury správních soudů, pokud by prvotní závazné stanovisko trpělo nepřezkoumatelností, tato skutečnost ovšem „nutně neznamená, že by tato vada nemohla být následně zhojena. Zhojení následnými sděleními téhož orgánu je sice diskutabilní, nicméně nelze opomenout, že v rámci odvolacího řízení bylo vydáno potvrzující stanovisko Ministerstva životního prostředí, které je odůvodněno velmi podrobně a reaguje na veškeré námitky žalobce vznesené v průběhu prvostupňového i odvolacího řízení. Právě tímto stanoviskem byl nedostatek původního závazného stanoviska zhojen. Podobně jako v samotném správním řízení se i v případě závazných stanovisek uplatní dvojinstančnost, z níž mimo jiné vyplývá, že

samotné závazné stanovisko a následné stanovisko nadřízeného orgánu vydané podle § 149 odst. 3 správního řádu tvoří jeden celek; nadřízený orgán tedy může tímto postupem zhojit vady závazného stanoviska.“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2019, č. j. 31 A 42/2019-203). Uvedené platí i pro nyní projednávané věc, kdy se Ministerstva životního prostředí zevrubně zabývalo všemi odvolacími námitkami zprostředkovaně směřujícími do obsahu závazného stanoviska Agentury.

20. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí tyto závěry přejal a (byť poměrně stručně) vtělil do jeho odůvodnění, aniž shledal důvod se jimi jakkoliv dále blíže zabývat, neboť směřovaly primárně do obsahových závěrů Ministerstva životního prostředí, v nichž reagovalo na odvolací námitky žalobce zpochybňující správnost závazného stanoviska Agentury. Požadovat po žalovaném, aby nedostatek v podobě stručného vypořádání odvolacích námitek, jak naznačuje žalobce, zhojil a tedy všechny uvedené závěry v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu „znovu a lépe“ znovu rekapituloval a důkladněji reflektoval, by dle krajského soudu bylo jen nadmíru zatěžujícím formalismem, bez relevantnějších důsledků pro samotné meritorní posouzení věci. Napadené rozhodnutí žalovaného proto nelze dle krajského soudu považovat ani za nepřezkoumatelné, ani za nezákonné.

V. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu